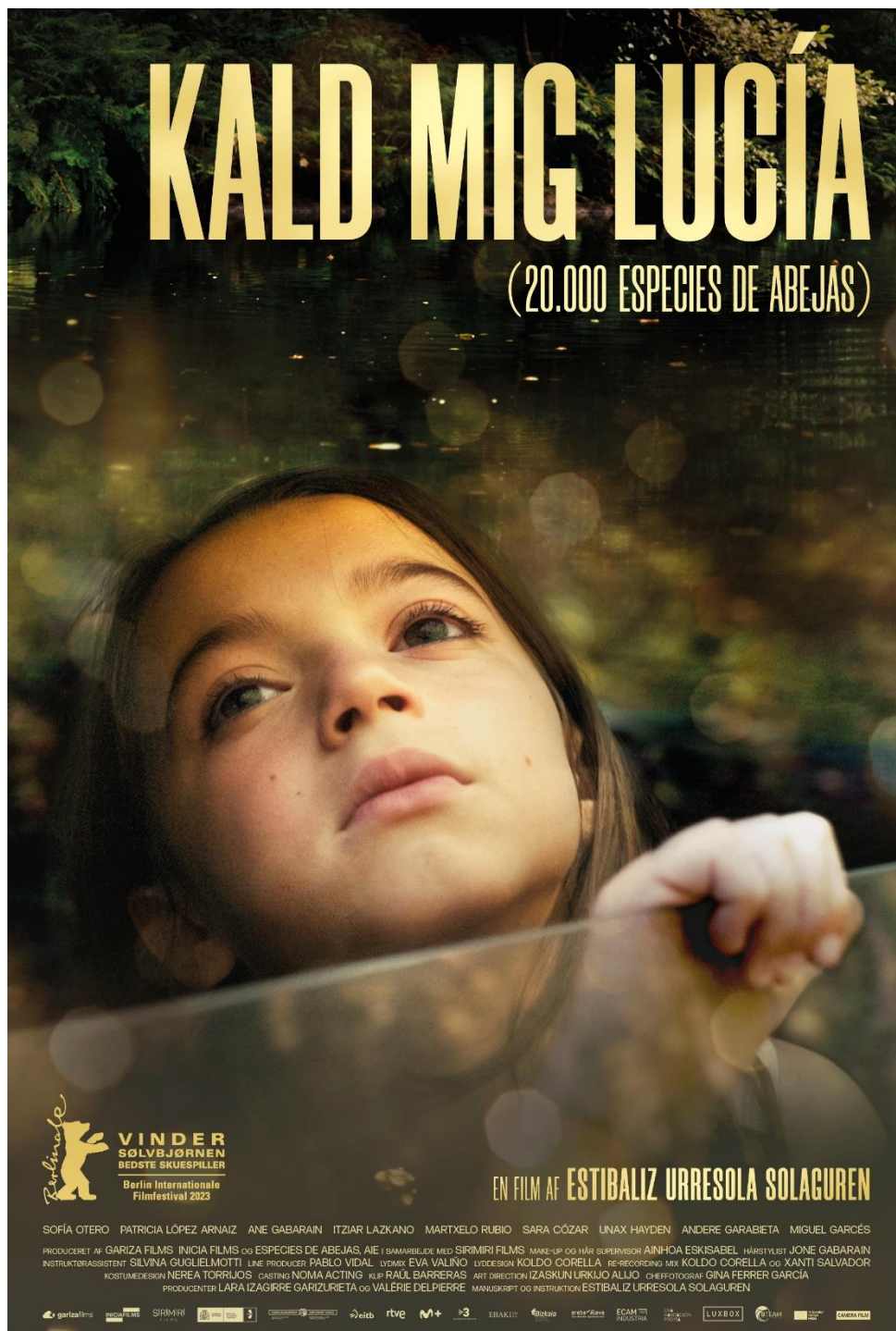

CAMERA FILM præsenterer

KALD MIG LUCÍA

Af Estibaliz Urresola Solaguren

Premiere den 12. oktober

Synopsis

‘Kald mig Lucía’ giver med gribende empati et af tidens mest omdiskuterede emner et menneskeligt ansigt og forvandler splittelse til en tidløs fortælling om generationer, forandring og identitet.

Mens faren bliver hjemme for at arbejde, tager otte-årige Aitor (Sofía Otero) med sin mor, Ane (Patricia López Arnaiz), og to ældre søskende på ferie til morens barndomshjem i en landsby i Baskerlandet, hvor mormoren stadig bor. Aitor bliver drillende kaldt Cocó af sine søskende, men hverken det ene eller andet navn huer barnet. Landsbyens trygge rammer, hvor alle kender alle, bliver for Aitor hurtigt et klaustrofobisk møde med insinuerende kommentarer om det lange hår. For i virkeligheden føler Aitor, der er født som dreng, sig mere som en pige, en sandhed hendes mor nok aner, men har svært ved at finde et sprog for. Det fælles sprog finder Aitor i stedet hos morens omsorgsfulde moster, biavleren Lourdes (Ane Gabarain), der tilbyder Aitor et frirum i naturen, væk fra øvrighedens misbilligende blikke, stærkest repræsenteret ved den religiøse mormor, Lita (Itziar Lazkano).

For ikke kun Aitor, men også mor og mormor kæmper interne brydekampe om identitet, skam og forventninger, der, uanset hvor ubehagelige de måtte være at konfrontere, til sidst må boble op til overfladen.

‘Kalg mig Lucía’ er spanske Estibaliz Urresola Solagurens debutfilm. Filmen vandt tre priser på årets filmfestival i Berlin, heriblandt sølvbjørnen for bedste skuespiller til Sofía Otero, der kun var otte år gammel under filmens indspilninger.

Generationer af kvinder

Med sin fortælling taler ‘Kald mig Lucía’ ind i nogle af tidens mest debatskabende samtaler om kønsdysfori, ‘transitioning’, aldersgrænser for samme, og man kunne blive ved. Diskussioner, der ofte ender i rødglødende kommentarspor på de sociale medier og hårdt optrukne fronter. Men hvor den offentlige samtale ofte bliver en kamp om principper, er ‘Kald mig Lucía’ fuldstændig rensset for polemik og lette pointer. Solaguren prioriterer i stedet at formidle et menneskeligt blik på samtalen og fokuserer på en familie og de individer, den består af.

Filmen er nemlig mere interesseret i det enkelte menneske, dets ophav, følelser og forestillinger om verden. Og det gælder ikke kun Aitor, der hellere vil hedde Lucía, men også hendes mor, Ane, der som kunstner aldrig har opnået den anerkendelse, hendes far nød. Faktisk har hun ikke engang fået farens anerkendelse, og da hendes mor, Lita, spidst kommenterer, at kun én af hendes værker er rigtigt vellykket, lader hun i samme ombæring sin datter vide, at farens holdning var den samme. Den far, der nu er død, men stadig fylder i kraft af de bronzestatuer, der står overalt i hjemmet og rundt omkring i byen. Ikke så overraskende for en mand, der huskes som en dominerende kunstner og utro kvindebedårer, hvis statuer af nøgne kvindekroppe indhyller nutidens familiehjem. De konservative familiestrukturer og kropsidealer har således ingenlunde forladt hjemstavnen og præger stadig hele Litas livs- og menneskesyn, måske fordi det ville være for hårdt at grave i fortiden og forholdet til husbonden. “Gud har skabt os perfekte”, fortæller hun sit barnebarn; et ideal, der spænder ben for en større selvransagelse og empatien med det unge barn.

Øjnene vendes væk fra ubehaget, ofte som en overlevelsese-mekanisme, og Ane vælger at indsende sin fars serie af sylfide-skulpturer som sine egne i jagten på en eftertragtet stilling. Det klinger derfor også som en falsk modstilling, når Lucía spørger sin mor: “Hvorfor ved du, hvem du er, når jeg ikke ved, hvem jeg er?”. Ingen af kvinderne i fortællingen er afklarede, alle kæmper de med følelser af tvivl, skam og identitetsforvirring.

Kun mormorens søster, biavleren Lourdes, virker nogenlunde i ét med sin position i verden og familien. Hun ser Lucía som den, hun er og tilbyder tiltrængt ånderum på hjemstavns bjergskråninger, blandt tusindvis af bier, hvis mangeartede natur bliver en håbeful metafor for selvaccept og muligheden for at finde sin egen vej.

Således forhandler filmen løbende forskellige normer, opfattelser og steder, og binder dem sammen i et komplekst kvinde- og generationsportræt, der tydeliggør, hvordan tradition, religion og fortidens spøgelse til stadighed påvirker de levende. Og så foregår det hele tilmed i Baskerlandet, en region, der om noget kender til både undertrykkelse og en traditionsbundethed, der for nogle af filmens karakterer står i vejen for at omfavne den centrale pointe, at overgang og foranderlighed er en af livets grundvilkår.

Skiftende perspektiver

Lige netop foranderligheden siver også ind i filmens naturalistiske, håndholdte billedside, hvor fotograf Gina Ferrer leger med perspektiver filmen igennem. Lucías’ blik formidles gennem billeder, der sjældent giver et fuldt overblik, og effektivt illustrerer både det smukke i barnets intuitive tilgang til livet og dets små momenter, samt det skræmmende i ikke at forstå omverdens reaktioner og sammenhænge. En scene i en svømmehal bliver et hjerteskrærende eksempel på sidstnævnte og understreger samtidig, at heller ikke de voksne nødvendigvis forstår, hvilke oplevelser deres børn kommer til at huske resten af livet.

Når moren er i fokus, bliver billederne større, det samme gør verdenen, hvor familien, fortiden og lillebysamfundets kompleksiteter fylder billedrammen ud i vibrerende billeder, der i det ene øjeblik føles beroligende åndende, det næste nervøst sitrende.

Solaguren deler med instruktører som Ken Loach, Dardenne-brødrene og sidste års Berlin-vinder Carla Simón – hvis film, ‘Ferskenlunden i Catalonien’, var at finde i danske biografer sidste efterår – en bemærkelsesværdig sensibilitet for at skildre familierelationer og hverdagens små momenter, samt en dybfølt interesse i at skabe en autentisk indgang til det enkelte menneskes inderste. Bagtæppet er måske nok en aktuell social problemstilling, men som med førnævnte inspirationskilder, er det mødet mellem mennesker, den fælles forståelse eller manglen på samme, der er filmens egentlige fokus.

Så meget desto mere afgørende er det, at Solaguren i Sofía Otero har fundet en lille åbenbaring til hovedrollen. Hendes præstation gør det mere end vanskeligt ikke at føle med pigens brændende ønske om at være den, hun føler sig som. Det er hendes og filmens nøje registrerende billedsides fortjeneste, at ‘Kald mig Lucía’ i sidste ende bliver en universel fortælling, med en håbeful relevans for alle, uanset alder, køn og politiske overbevisninger.

Credits

Lucía
Ane
Lourdes
Lita
Gorka
Leire
Jon

Sofía Otero
Patricia López Arnaiz
Ane Gabarain
Itziar Lazkano
Martxelo Rubio
Sara Cozar
Miguel Garcés

Klip
Kamera
Producere

Raúl Barreras
Gina Ferrer
Valérie Delpierre, Lara Izagirre

Manuskript
Instruktion

Estibaliz Urresola Solaguren
Estibaliz Urresola Solaguren

Originaltitel
Længde
Land/år

20.000 Espécies de Abejas
128 minutter
Spanien/2023

www.camerafilm.dk